EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Núm. 11 Juny-Juliol de 2002 **Difusió gratuïta**

VIDUR: MÀQUINA D'ESCLAVATGE

Vidur segueix la seva línia de salvatge explotació; alienació, coaccións, control, prepotència, un autèntic insult a la dignitat. (Pàg. 8)

20 DE JUNY: EL JOVENT A LA VAGA!!

El jovent de Berga va sortir al carrer, actuant de manera independent als sindicats traïdors. El moviment llibertari hi va prendre part de manera activa. (Pàg. 5-6)

FARTS DE REPRESSIÓ!!

El nostre estimat cos de mossos d'esquadra torna a fer de les seves, retirant una pancarta amb amenaces durant el transcurs de la Patum. Que ens deixin en pau!!! (Pàg. 7)

Cartell de la V marxa-homenatge al maquis.

Enguany es celebren les cinquenes jornades d'homenatge al maquis. Per fi podem conèixer quins seran els actes que els hi donen cos. Destaquem el primer congrés d'història de la guerrilla. (Pàg 16)

Contra la família

Les relacións familiars, poden portar a la submissió, i la degradació de la condició humana. (Pàg. 12)

I A MÉS A MÉS:

poesia, articles de didàctica àcrata etç...

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

EDITORIAL

Estàs de sort company/a, tens a les teves mans un altre número de l'única i genuïna revista llibertària del Berguedà. Nosaltres no fem vacances i no parem de vigilar els controladors. Les nostres pàgines són vostres. Aquí l'expressió i el pensament són lliures.

En un món on s'ha convingut en anomenar democràcia a l'engany, el feixisme i el control. En un món on l'únic lliure és la circulació de diners. On es naturalitza la injustícia, la mort del feble, la imposició, el poder, l'explotació i on es condemna la solidaritat, la justícia, el lliure pensament, etç. En un món així, és necessari que comencem a organitzar-nos. Cal lluitar sense por. I des d'aquí nosaltres posem el nostre granet de sorra oferint les nostres pàgines sense censura ni manipulació a qui vulgui denunciar quelcom, a qui vulgui compartir les seves creacions, pensaments i esperances.

Des del Pèsol Negre volem mostrar la nostra màxima solidaritat amb els presos que protagonitzaren un motí a Quatre Camins. I en aquesta línia veurem a les nostres pàgines un comunicat de solidaritat elaborat per Cruz Negra Anarquista (CNA) que més enllà de mostrar el recolzament cap als presos ens servirà per informar-nos del que passa dins de les presons d'aquest estat democràtic. I només recordar que la seva lluita es la nostra lluita!!

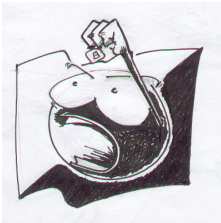

A més, tenim notícies que el Pres antifeixista Juanra es troba en llibertat provisional! Juanra estem amb tu!!

En aquest Pèsol també veureu retratada una altra de les grans explotadores de la comarca: Vidur. Veureu també com es va desenvolupar la vaga general del 20 J a Berga. Podreu saber el que es prepara a Barcelona per commemorar les Jornades Llibertàries i a altres llocs –inclòs el Berguedà- en record dels maquis.

Augmentar la tirada ha sigut i és un dels principals objectius dels que intentem tirar endavant amb aquesta revista, és per això que d'aquest n'hem imprimit 700 exemplars. Sense més preàmbuls donem pas al Pèsol número 11. Que vagi de gust.

Salut i anarquia!

ROBERTO DES DEL CENTRO DE EXTERMINIO DE PALMA

Espero que cuando os llegue esta carta estéis bien de animo y de salud. Yo por aquí estoy todo quemado, estuve el viernes en la Modelo; llegué en una conducción especial y no veas como se pasaron; esposado de pies y manos hasta la 5ª galería, y una vez allí otra vez esposado a una cama de pies y manos y por si no fuese poco, con los guardias allí, en fin se ve que les ha dado fuerte

Yo aquí estoy mas solo que la una, me explico, me cambiaron el centro de Valladolid a Palma, ya que ellos sabían que aquí iba a estar solo, hay 2 más conmigo, pero nada, con la metadona y ni siquiera salen al patio.

La verdad es que ya no se que coño quieren los de la DDIPyR de Barna, se ve que no me van a llevar nunca para allí y la verdad es que a veces me desespero (...) veo que mi tierra cae mas lejos que América.

Yo seguiré aquí haciendo y apoyando lo que tod@s l@s compas lleven a cabo, no me rendiré nunca.

Aunque si te digo la verdad, no estoy pasando una buena época, pero en fin y esto no ayuda mucho, esto parece cuando estábamos en el año 91 y se creó el FIES cacheos e historias todos los días (...) aquí estoy, solo, pero vivo y mientras esté vivo no me hundirán

Un fuerte y solidario abrazo a todos los compas

Roberto B.Catrino López

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia dels diferents articles de la revista

AQUEST NÚMERO TÉ UNA TIRADA DE 700 EXEMPLARS. EXPLOTADORS DE L'ACEB: A VEURE COM US HO FEU AQUEST COP PER EVITAR QUE LA GENT EL LLEGEIXI.

Comunicado de Cruz Negra Anarquista en solidaridad con los presos amotinados en 4 Camins

Ultimamente se está oyendo en los medios "oficiales" noticias sobre el aumento de personas presas (Ya hemos llegado a la impresionante cifra de 50.000) y de la masificación que hay en los llamados Centros Penitenciarios.

Salta una noticia de que 120 presos se amotinan en la prisión Barcelonesa de Quatre Camins , de la noche a la mañana "un grupo de gente "peligrosa" se amotina porque quiere cobrar por fregar suelos" que han tenido que ser "reducidos" (golpeados y torturados) por la policia y los funcionarios de prisiones.

Y NOSOTR@S, sus familiares, compañer@s y amig@s... NO NOS LO TRAGAMOS.

Esa mentira se la tragaran quienes y debido al silencio de los medios de comunicación no sepan que l@s pres@s del estado español llevan mas de 2 años en lucha por conseguir unas reivindicaciones como son el fin de los Aislamientos (F.I.E.S. y D.E.R.T.) que en el estado español son inhumanos además de anticonstitucionales, la excarcelación de l@s pres@s con enfermedades y padecimientos incurables que supone que tener enfermedades como el S.I.D.A. en la cárcel es estar condenado a muerte cuando en las leyes refleja totalmente lo contrario, como igual pasa con la excarcelación para l@s que tienen 3/4 partes de condena cumplida ¡¡20 años máximo!!, así como con la dispersión que es otra forma de tortura para ell@s y sus familias, provocando desarraigo. Lucha que se ha ido realizando durante meses mediante huelgas de hambre (indefinidas y de sed), huelgas de patio (hasta 20 meses se han tirado varios pres@s negándose a salir las 2 horas de patio al día con el único fin de ser oídos) que algunos se han llegado incluso a coser la boca y a amputarse miembros de su cuerpo para romper el silencio. Huelgas como la del pasado mes de marzo en la que más de 400 presos de más de 38 españolas realizaron una huelga de hambre de 7 días.

Creerán esa película quienes por la comodidad de mirar a otro lado, piensan que en las cárceles no se tortura a l@s pres@s, ni se les aísla, que no se les ata de engrilletados en forma de aspa a la cama ni se les tiene a oscuras, sin comer durante 4 días. Ni se les propinan palizas, ni se les quita o pone la medicación de forma totalmente arbitraria con el único fin de hacerles más daño.

Tragaron el cuento quienes ignoren que en las cárceles se les esta explotando y no nos referimos a fregar. Por menos de 180 Euros al mes en trabajos en cadenas de montaje, sin ningún tipo de derecho laboral trabajando para multinacionales e industrias como el Corte Ingles, Opel, Citroen, Eroski... que se están forrando a costa de este llamado trabajo penitenciario. (En las cárceles catalanas se facturo el año pasado mas de 2 billones de pts gracias a esta explotación) Por eso nosotr@s no nos lo creemos porque cada día junto con ell@s vivimos la cruel realidad penitenciaria , por que sabemos que ni en la Tele, ni en los periódicos vas a escuchar la versión de esos pres@s , pres@s que se han amotinado con la única intención de que vosotr@s gente de la calle, gente que ignoráis les escuchéis sus mas que justas reivindicaciones y empecéis a pensar en la sociedad que estamos creando en la que hay 50.000 pres@s y el 99,9 % son personas pobres, mientras que esta sociedad cada día genera más miseria, pobreza, exclusión y explotación.

Solamente deciros una ultima cosa este mes de junio del 25 al 30 hay convocada una huelga de hambre para pedir los 4 puntos de reivindicaciones (Fin de los aislamientos, cese de la dispersión, excarcelación de l@s enferm@s y de l@s que tienen las 3/4 partes cumplidas ¡¡ cumplid vuestras leyes!!) en todas las cárceles del estado español ¿seguiréis mirando a otro lado?

MIENTRAS EXISTAN INJUSTICIAS SEGUIRÁ
HABIENDO MOTINES (DENTRO Y FUERA)
NI F.IE.S. NI DISPERSIÓN
NI ENFERM@S EN PRISIÓN
PRISIÓN DEMOLICIÓN

Hem rebut aquest consells per viure bé a Vilada, poble del Berguedà. Comarca on el caciquisme està al primer ordre del dia a moltes de les seves poblacions.

Requisits per viure bé a Vilada:

- Ser "pixapí" tenint la casa llogada al regidor del P.P. Si no ets "pixapí" també ajuda que lloguis la casa al taverner del pepé.
- Si compleixes el punt anterior i estàs dins la categoria "pixapí" insistiran perquè no deixis mai el pis. Sinó, i a més has fet obres de millora de la vivenda, en acabat, voldran fer-te fora per especular amb el lloguer del pis millorat. Recordeu: tots els mitjans són vàlids, els calés no entenen de moral.
- Tenir calés, és clar. Tant si ets "pixapí" com si no.
- Has de tenir en compte que les teves opinions i crítiques no són necessàries. A partir d'aquí, si insisteixes en aquest vici del lliurepensament i tens calés, almenys seràs respectat. Ara bé, si no compleixes aquest requisit, el fet d'opinar públicament pot esdevenir la causa d'insults, calumnies, amenaces...
- Freqüentar els bars tradicionals (més de 4 anys).
- Si ets "pixapí" va molt bé no anar-hi gaire a Vilada i si no ho ets, anar solament de casa a la feina, de la feina al bar i del bar a dormir. (nota: als bars abans esmentats).
- No pensar massa i tenir tendència a deixar-se enredar.
- Consumir tots els productes i serveis "made in Vilada", als "llocs correctes".
- Ah! Si ets "pixapí" i a més vols ser regidor només cal estar empadronat. I si vivint al poble vols ser regidor cal saber llepar, perquè manen i manaran els de sempre (pot variar el partit governant això sí).

Voldria aprofitar l'avinentesa per demanar perdó al diputat Roma per intentar-li explicar la meva situació desesperada, en ser víctima d'un complot contra la meva família, causat en part, pel pacte P.P. i P.S.C. a Vilada. Perdoni Sr. Roma, no sabia que els seus tombs a cavall estaven per sobre dels problemes dels ciutadans. Serà que la política és l'art de mantenir-se al poder per aprofitant-se d'allò públic, beneficiar-se personalment?

Igualment demano perdó als amics i parents que d'alguna forma hagin pogut estar perjudicats pels meus problemes.

Demano també perdó al Regió7 per molestar-los en intentar fer pública la meva situació a Vilada. En tot cas, espero que les seves relacions amb els cacics i poders de la comarca segueixin sent del tot satisfactòries. És ben bé que calen morts perquè s'aixequin de la butaca, aquests: periodistes?

Finalment una salutació molt afectuosa a Nico i també als meus amics del Pèsol Negre pel recolzament moral i per deixar-me expressar en llibertat i respecte. Gràcies i salut!

El Zorro

Los anarquistas deberían luchar en los sindicatos para que estos permanecieran abiertos a todos los trabajadores de cualquier opinión y de cualquier partido, con la única condición de la solidaridad en la lucha contra los patronos (...) Deberían impedir que los sindicatos sirvan de instrumentos a los políticos con fines electorales (...) deberían predicar y practicar la acción directa, la descentralización, la autonomía, la libre iniciativa; deberían esforzarse para que los sindicados aprendieran a (...) no necesitar ni a jefes ni a funcionarios permanentes. Deberían, en fin, permanecer anarquistas... y acordarse de que la organización obrera no es el fin, sino simplemente uno de los medios, aunque importantes, para preparar el advenimiento del anarquismo. ***Errico Malatesta***

AQUEST NÚMERO TÉ UNA TIRADA DE 700 EXEMPLARS. EXPLOTADORS DE L'ACEB: A VEURE COM US HO FEU AQUEST COP PER EVITAR QUE LA GENT EL LLEGEIXI.

CRÒNICA DEL 20 DE JUNY A BERGA.

El dia 20 de Juny lluny de fer un acte conjunt amb els sindicats traïdors, joves berguedans ens vam organitzar per tal d'aprofitar aquest dia de vaga i sortir al carrer a expressar el nostre rebuig al sistema actual. Casal Panxo, Ateneu Llibertari del Beguedà i Centre d'Estudis Josep Ester Borràs varen ser les tres entitats promotores dels actes.

Ja pel matí ens vam trobar a les 10 al davant del Caprabo, supermercat explotador que no havia secundat la vaga. Al cap d'una estona reunits una vintena de joves vam actuar com a piquet, explicant als treballadors que era vaga i que es solidaritzessin amb els vaguistes. Després de negociar amb l'encarregat i d'encartellar els rètols de fora, el Caprabo va tancar. Era la primera victòria en el nostre petit recorregut. El següent establiment va ser la botiga d'electrodomèstics situada al Passeig de la Indústria, que va acceptar de tancar sense problemes. Mentrestant uns explicaven els nostres motius de la protesta (molt diferents que els dels sindicats oficials) altre gent encartellava els vidres de les caixes i gent s'anava sumant a la protesta. Es rebien mostres de recolzament per part de la gent del carrer i se'ns apuntava quins llocs estaven oberts per tal d'anar a veure si podien fer que secundessin la vaga. El supermercat Maxor va ser el següent comerç que vam aconseguir tancar. Va ser després d'una llarga discussió amb els treballadors i després de veure que la resta de supermercats estaven tancats. Aquí vam rebre moltes mostres de suport i això alegrava els ànims.

Eren gairebé les 11 del matí i ens vam dirigir, mentre altre gent anava encartellant més caixes de pensions a la concentració que realitzaren els sindicats grocs a la plaça Viladomat. Allà vam repartir la nostra propaganda i desplegar la nostra pancarta. Hi va haver petites enfrontaments verbals amb representants dels sindicats disconformes amb el contingut dels cartells i dels panflets, però no es va passar d'això. Hi havia intenció –per part d'alguns militants llibertaris- de sabotejar aquella farsa d'acte, però veient el nombre que eren es va desistir. Seguidament, després de la concentració es va començar a avançar en manifestació cap al Carrer Major. A la capçalera es podia llegir una pancarta unitària que deia: "Contra l'explotació, Berga al carrer". Els militants llibertaris en portàvem una altre que posava: "Avui ens porten a la vaga però ahir ja ens van vendre".

Seguint amb la manifestació vam passejar per tot el Carrer Major cridant consignes i repartint propaganda anarquista, mentre els membres del Casal Panxo repartien la seva. No érem més de 50 persones però no era un acte anunciat amb dies d'antelació davant el públic en general. La presència llibertària era bastant important. Al carrer major dos membres més se'ns van sumar a la manifestació, dos mossos d'esquadra. A partir d'aquí no van parar de seguir-nos i vigilar-nos tota l'estona. El nostre recorregut seguia pel mercat municipal, allí vam tenir fortes discussions verbals amb botiguers i establiments que no volien secundar la protesta. Vam estar bastant estona intentant convèncer als botiguers, tot i així més d'un va decidir tancar.

El nostre recorregut seguia ara Carrer Major avall fins arribar al carrer del Roser, allà ens vam aturar al CATT, empresa de tràfic de treballadors (ETT) on grups van encartellar la porta.

Vam seguir Passeig de la Pau avall, es va encartellar alguna que altre caixa de pensions i es va arribar a Hisenda. Abans però es van tancar alguns altres comerços del Passeig de la Pau. (algun forn de pa). A Hisenda ens vam passejar per l'interior de l'edifici davant la mirada atònita dels treballadors i segurates. Vam repartir la

AQUEST NÚMERO TÉ UNA TIRADA DE 700 EXEMPLARS. EXPLOTADORS DE L'ACEB: A VEURE COM US HO FEU AQUEST COP PER EVITAR QUE LA GENT EL LLEGEIXI.

nostra propaganda, vam cridar consignes i es va encartellar algun vidre a l'interior del recinte. Vam tornar a sortir sense cap tipus d'incident. Finalment, ja abans de plegar ens vam dirigir al Mercadona, però ja el vam trobar tancat. El grup català de Treball, al igual que el CATT algun grup va encartellar la porta.

Fent una valoració general de la jornada a nivell personal crec que va ser bastant satisfactòria, aconseguirem tancar algunes empreses, vam deixar-nos veure, alguns grups va encartellar i es van repartir mes de 700 pamflets anarquistes.

La nostra opinió sobre la vaga en principi no era massa bona, (com es pot llegir al pamflet), doncs creiem que era anar a remolc dels sindicats traïdors i venedors d'obrers, però vam utilitzar aquest dia perquè la gent escoltés la nostra alternativa, per fer-nos sentir.

El mateix dia 20 de Juny Televisió Comarcal de Berguedà emetia un programa especial entorn de la vaga general. Aquí ja se'ns criminalitzava i acusava de coses en les que no havíem participat, en concret se'ns feia responsables de les destrosses de l'empresa de treball temporal CATT.

No només no vam participar en aquest acte sinó que aquest va ser produït la nit abans a la nostra manifestació.

AVUI 20 DE JUNY DE 2002 TOCA VAGA

Els sindicats traïdors (U.G.T I C.C.O.O., bàsicament) han estat col·laborant en la precarització del treball, en la desnovilització dels treballadors, en els "mamoneos"..., en definitiva han participat més que activament, junt amb l'estat i la patronal en precaritzar la nostra situació i hipotecar el nostre futur. Des dels pactes de la moncloa i fins ara han anat de la mà de la patronal i els diferents governs, en la seva tasca. Primer ens venen i ara ens treuen a passejar en una farsa que és aquesta vaga general.

Els cacics del Berguedà, abans falangistes i ara demòcrates de tota la vida (CIU, ERC, PSC, PP...), els empresaris d'ahir i d'avui (fets de la mateixa pasta) junt amb el consentiment insultant dels mal anomenats representats dels treballadors han fet d'aquesta comarca un cadàver. No hi ha feina. Sols hi ha explotació descarada sense dret a fensar els teus drets. A l'esclavatge descarat li diuen feina. Des de les grans empreses que encapçalen l'Associació Comarcal d'Empresaris del Berguedà (A.C.E.B.) fins a petites empreses i tallers tèxtils, passant per la restauració, i tots els altres rams de producció i serveis; exploten descaradament les persones del Berguedà (homes, dones, joves i vells).

Ni tan sols aquesta farsa de vaga, no la poden seguir moltes persones sota l'amenaça de la misèria a la que condemnen els mal anomenats emprenedors (feixistes, explotadors i reaccionaris de la pitjor de les "calanyes").

El missatge és clar:

NO ALS SINDICATS TRAÏDORS,
NO A L'EXPLOTACIÓ.
PER UN BERGUEDÀ I UN MÓN ON VIURE DIGNEMENT EN LLIBERTAT, IGUALTAT I JUSTÍCIA: REVOLUCIÓ SOCIAL!!
NO SOM TITELLES DE NINGÚ, LLUITEM CADA DIA PEL QUE ÉS NOSTRE! CAL PRENDRE CONSCIÈNCIA DEL NOSTRE LLOC AL MÓN:
ORGANITZA'T I LLUITA!!
VISCA L'ANARCOSINDICALISME!!
VISCA L'ACCIÓ DIRECTE!!
VISCA L'ANARQUIA!!

Llunyt de condemnar-lo només dir que com va afirmar l'altre televisió berguedana no es va produir durant el nostre acte de protesta.

També recalcar, abans d'acabar que la unitat d'acció amb el casal Panxo en aquest cas va resultar satisfactòria creiem per les dues parts.

Però hem de tenir clar que la lluita és dia a dia, a l'escola, a la feina o on sigui, no només el dia que està convocada alguna cosa.

Contra l'estat el capital i tota autoritat organitza't i lluita!!!

Barrikada

Nuestros enemigos organizan sus fuerzas por el poder del dinero y por la autoridad del Estado. Nosotros solo podemos organizar las nuestras por la convicción, por la pasión. ***Mikail Bakunin (Carta a Pablo. 1872)***

Sí, Es necesario decirlo, la vida del hombre es una guerra permanente, guerra con la Naturaleza, guerra con la necesidad, guerra con sus semejantes y, en consecuencia guerra consigo mismo. ***Pierre J. Proudhom***

AQUEST NÚMERO TÉ UNA TIRADA DE 700 EXEMPLARS. EXPLOTADORS DE L'ACEB: A VEURE COM US HO FEU AQUEST COP PER EVITAR QUE LA GENT EL LLEGEIXI.

LA POLICIA CATALANA

Aquest escrit és una mostra de rebuig contra el que ens volien vendre com a policia catalana. No ens enganyem, ningú se sent identificat amb aquest tipus de gent.

Molt més lluny del tòpic dels 1446 euros (240000 ptes.) la realitat va molt més enllà. Potser sí que un dels motius de la decisió inicial és l'econòmic, però un cop a dins les coses canvien i el problema és que, evidentment, amb el seu improductiu treball no se senten realitzats com a persones i el que han de fer és mostrar la seva autoritat actuant amb prepotència contra un sector de la gent que no porta problemes i no fa mal a ningú. A més és molt trist i injust per a nosaltres que per ascendir de categoria o per caure bé a un superior s'hagi de perseguir a la gent jove i sotmetre-la a registres i intimidacions per trobar algun motiu per poder-la sancionar. Espero que en un futur els descendents d'aquests tipus visquin ridiculitzats i avergonyits dels seus pares quan se'ls hi comenti que en un moment en què el món estava en guerra contra la violència, el terrorisme, les malalties... en un país petit on la gent vivia tranquil-lament i aïllada dels grans problemes de la humanitat, un sector de la població sense ofici i sense massa cultura ni intel•ligència es va allistar al cos dels Mossos d'Esquadra i la seva màxima preocupació era fer la vida impossible i molestar a tots costats i a tota hora a les persones humils que ben aviat havien de ser el present de la societat.

Amadeu

ROBATORI AMB FORÇA A PATUM

Polemitzar amb la policia resulta una pèrdua de temps innecessària ja que, en tots els casos, els agents, que han estat formats per obeir sense possibilitat de qüestionar o entendre la naturalesa de l'actuació que se'ls ha ordenat realitzar, no poden modificar els paràmetres fixats pels seus superiors fent ús del lliure raciocini doncs, en una estructura jerarquitzada d'aquestes característiques, això no és possible.

Dimecres de Patum vaig ser testimoni de la subtracció d'una pancarta del xiringuito de l'ateneu llibertari per part d'un nodrit grup d'homes armats, capitanejats per un individu que lluïa més ratlles que els altres a la chupa. De res van servir les protestes de les persones allà reunides: se la van emportar i punt. Interessat pel tema vaig adreçar-me al xiringuito i la crònica dels fets era la següent: fent els mossos una de les seves interminables rondes presencials van poder observar que el revers d'una pancarta contra el feixisme contenia una frase de contingut injuriós cap a la seva banda armada, fet que va provocar la retirada de la pancarta. Detectat el robatori per part dels/les membres de l'ateneu es va iniciar una persecució dels malfactors mentre fugien amb el seu botí. Interceptats finalment els lladres i increpats sobre el seu comportament incívic respongueren que s'emportarien la pancarta tant si com no i que la insistència en la recuperació de la mateixa causaria problemes en el normal desenvolupament de la Patum, ja que, segons el tipus amb més ratlles "encara queden molts dies de Patum, així que si no voleu problemes deixeu-ho estar".

Coartats per les amenaces verbals i l'abundant quantitat d'armament exhibit sense gran subtilesa pels atracadors, els propietaris legítims de la pancarta optaren per renunciar a recuperar-la.

Colorín coloreitor, este cuento se acabeitor.

Fritz Frankfurt

L'anarquia és la màxima expressió de l'ordre.
Eliseo Reclús

AQUEST NÚMERO TÉ UNA TIRADA DE 700 EXEMPLARS. EXPLOTADORS DE L'ACEB: A VEURE COM US HO FEU AQUEST COP PER EVITAR QUE LA GENT EL LLEGEIXI.

VIDUR, UNA MAQUINA D'ESCLAVATGE

Com a ex-treballador de l'empresa Vidur, em solidaritzo amb totes aquelles persones que han estat, són i seran explotades, coercionades, amenaçades, menyspreades i enganyades per la xusma de la patronal berguedana.

Durant la meva època d'obrer també vaig patir les conseqüències del capitalisme ferotge que s'ha instal•lat a la nostra comarca (i arreu del país en general) gràcies a l'especulació dels patrons i amb el vist i plau dels polítics cacics i sindicats (aquests últims anomenats per mi: "cadells de la patronal"). Seré breu, però alhora, explícit i contundent.

A la fàbrica de Vidur hi havia un control latent i ferotge en tots els aspectes. Només, a tall d'exemple, us explicaré un parell de coses:

1a: Per anar a pixar calia demanar permís, i si hi anaves més d'un cop ja et miraven malament ja que la cadena de producció en patia les conseqüències (sistema utilitzat per Ford).

2a: Se'ns obligava a fer hores extres. Per tal de fomentar la competència entre els obrers (sistema japonès) hi havia exposada una gràfica, al taulell d'anuncis del menjador de la fàbrica, on hi constaven totes les hores extres fetes durant l'any. Aquesta era una mesura, diguem-ne coercitiva, per tal de incentivar-nos a fer més i més hores. Val a dir, insistint en el tema, que en el meu cas se'm va amenaçar (amb bones paraules, això sí) que si no feia més hores "es prendrien les mesures pertinents" (paraules textuals del cap de personal de l'empresa). A més, l'empresa Vidur ens "enganyava" amb el tema referent a les nòmines. Feia una cosa ben senzilla: ens aplicaven només una retenció del 2%, aproximadament. D'aquesta manera el sou semblava més adient a la nostra tasca. Llavors però, venia la declaració de la renda amb la clatellada corresponent. Cal dir, en aquest cas, que actualment aquesta mesura ja no es du a terme ja que és del tot il•legal.

Per acabar amb el tema Vidur, vull aclarir que no tot són crítiques de fets (ocorreguts en la meva persona i en la de molts d'altres). Vull recalcar que guardo un gran record de tots els meus companys de fàbrica ja que, malgrat totes les "inclemències patronològiques", gràcies a ells vaig passar, també, molts bons moments i vaig adquirir molta experiència en el difícil i tortuós món del treball.

I ara sí, per acabar, esperono a tota la classe obrera berguedana (i de tota Catalunya) que surti del fons de la caverna i denunciï tots els maltractes que està rebent per part de la patronal (en connivència amb els sindicats). Vidur no és l'única empresa que explota els obrers, només és la punta de l'iceberg! La resta de l'iceberg el formen empreses com ara Champion, Magrinyà, algun gimnàs, el CATT, Planxisteria Berguedana, i un llarguíssim etcètera. Qui no n'ha sentit a parlar malament, algun cop, d'aquestes noves màquines de l'esclavitud del segle XXI?

Salut i llibertat!!!!

Xiuxiueig revolucionari

CONTRA LA FAMILIA

De relacions socials n'hi ha de molts tipus, però desgraciadament pràcticament sempre són relacions de submissió, relacions de poder. Els casos més deplorables d'aquestes relacions són les relacions familiars, on normalment el *pater familias* pren el rol d'explotador, de patró, d'amo i senyor. Així, els fills i la dona són poc més que els seus servents; ell decideix sobre tot, ell té l'ultima paraula, imposa la seva autoritat (ja sigui mitjançant la pressió psicològica, la força bruta, o bé apel•lant a la tradició patriarcal). La submissió es dóna en la relació paterno-filial (és fàcil trobar-se pel carrer una mare pegant el seu fill per qualsevol tonteria) i en la parella (cada dia sentim nous casos de dones maltractades). La relació prepotent de l'home vers la dona i els fills es reprodueix en la relació de la dona envers els fills. Quan la mare pren les regnes de la casa i de les relacions familiars, imposa els seus criteris tal i com ho feia el pare. En quant a pare, en quant a mare, els progenitors esdevenen autoritat que el fill ha d'acatar sense veu ni vot, sense posar-hi objeccions. Lluny de la raó, en aquest àmbit tant proper que és la família s'imposa el sistema organitzatiu de l'Estat i el capitalisme (autoritarisme, jerarquia, disciplina...).

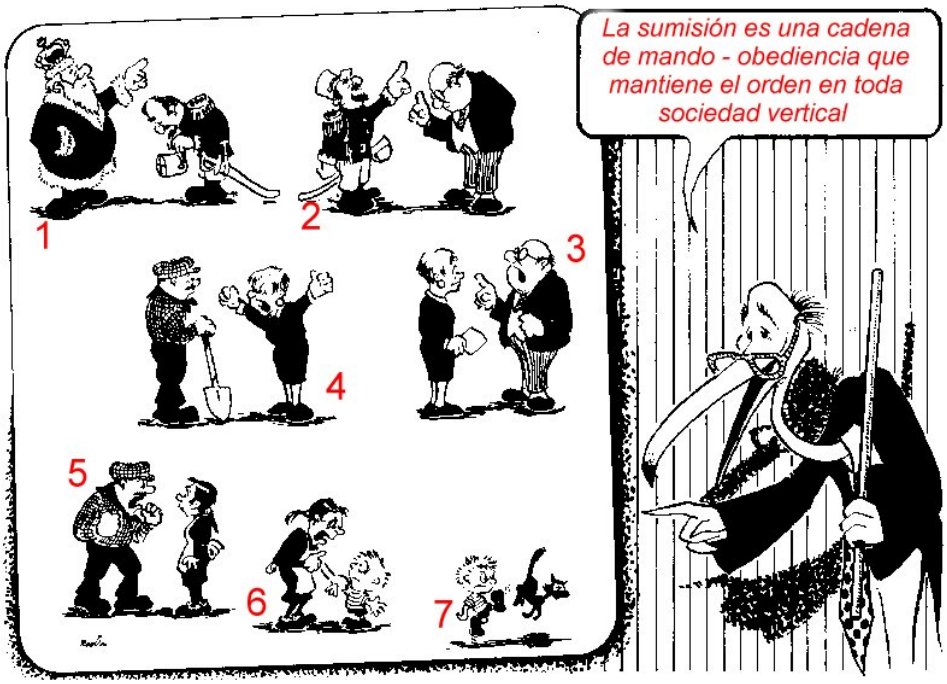

Només per néixer, sembla com si els fills tinguin un compromís, una mena de contracte social de deure envers els progenitors, similar a la mili, al "Todo por la patria" que t'imposa l'Estat.

Són relacions de poder que sovint passen desapercebudes, mentre ens inculquen la fal•làcia de la família com a nucli bàsic i essencial de desenvolupament de l'individu. *"Quan les coses et vagin malament només podràs comptar amb la família..."* és una frase típica que inculca un lligam i una dependència insalvables amb la família. Bé a dir, *no t'allunyis de la família que et quedaràs sol i desemparat*. La família és el refugi dels covards, i un refugi que demana a canvi submissió (almenys fins que et puguis erigir en el nou cap de família).

Aquesta és l'estructura de la família convencional actual en aquest país, tot i que pot tenir múltiples variants (el cap de família pot ser en alguns casos la mare, per exemple) i diferents graus. De totes maneres, les relacions són sempre de submissió, de xoc de poders (que poden ser canviats -avui t'imposes tu, demà jo-).

Aquestes relacions de submissió, però, no les trobem només en les famílies més convencionals, sinó també en les relacions d'amistat o de parella, i en totes les relacions socials. En les parelles es crea una mena de "contracte", i -tot i que teòricament no hi ha obligacions- hi ha unes relacions de poder, concessions... molt tímides, però hi són. No per res sovint sentim, mig en *conya* mig en *serio*, "si la dona em deixa...". Fins i tot en la més propera i més sentida de les relacions socials, la relació de parella, hi ha un petit grau de submissió a banda i banda, en la majoria dels casos.

Per a l'emancipació total i absoluta de l'individu, imprescindibles per dur a bon port la revolució social anarquista, hem de trencar amb tot tipus de relació de submissió social; no sotmetre'ns a la família, a la parella, ni als amics, ni a ningú. I sobretot, no sotmetre a ningú (és poc llibertari exigir el plat calent a taula quan tornem a casa); **només serem lliures si els que ens envolten també ho són!!!**

Floreal

ANARQUIA ÉS INDEPENDÈNCIA, NACIONALISME DEPENDÈNCIA

Després de tot l'enrenou que els articles sobre anarquisme i nacionalisme han provocat, per la meva part pretenc donar-los per finalitzats.

Responent a l'amic Pingu: Explicar a un nacionalista que les cultures en què ells basen les seves nacions no existeixen més enllà de les seves il•lusions, resulta incòmode i trist, ve a ser com dir-li a un nen que els reis són els pares. Efectivament les cultures essencialistes que no podeu deixar de defensar no existeixen. Sols existeixen societats diverses d'una heterogeneïtat que permet veure-hi el que es vulgui: catalans, perits agrònoms, nepalís, fumadors, homosexuals, filatèlics...; amb la particularitat que totes aquestes categories són idènticament febles per sostenir cap idea de nació. Però bé, tant és. Igual que és un error negar l'existència de la santíssima trinitat a un catòlic, és un error negar a un nacionalista l'existència de les cultures –essencialistes-; ja que és garantia que el debat no prossegueixi i es quedi estancat aquí. Per tant, oblida tot això de les cultures que tant t'ha pertorbat i anem al gra. Això sí, en tot cas, no barregis conceptes deterministes i no deterministes –alegrement- al referir-te a allò que possibilita la nació. Ja que, com et vaig dir, si es tracta de la voluntat dels qui conformen una societat estem d'acord; ara bé, si és qualsevol altre element "espiritual" o relatiu a un suposat fet diferencial que està per sobre la voluntat individual no ens entendrem pas. Almenys aclareix-t'he.

Deixem de banda el tema de les cultures. Parlem doncs, de mètodes organitzatius i, si us plau, siguem clars i sincers perquè es que si no, no hi ha manera. La qüestió és senzilla: federalisme -lliure associació i lliure pacte- que proposa l'anarquisme o bé centralisme, institucions verticals i estat que proposa el nacionalisme –que efectivament és estatista, determinista i anulador de l'individu i la seva voluntat, almenys en la concepció històrica europea que fem servir-.

Que tenim moltes coses en comú? Segur, com a mínim les mateixes que tenen un argentí i un suec (clar que confesso que no se què es un argentí ni un suec). El que sí que sé, és que no vull que hem considerin dins el que anomeneu l'esquerra revolucionària i això, per sort si que ho puc decidir, perquè depèn exclusivament de mi. Jo vull ser anarquista. Si coincidim en algunes lluites, doncs perfecte, això sí: "juntos però no revueltos". Unitat d'acció ocasional sí, però unitat o subordinació amb l'excusa de suposades finalitats comunes no. Això és tot i per desgràcia res de nou. Salut i anarquia!

Aclariments: En un passat article vaig qualificar negativament, o si més no amb certa duresa el Casal Panxo i vull aclarir la qüestió, pel que a mi respecta. Les crítiques al butlletí del casal són centrades en un article concret que fa afirmacions que com a mínim considero lleugeres. Respecte el seu nom, igual que no s'hem passa pel cap de dir que se'l canviïn, tampoc hem privo de dir sense embuts que "Panxo" és un dels sobrenoms d'un anarcosindicalista berguedà i no el de cap patriota català. Finalment, vull dir sincerament, que hem sembla molt seriosa i ben portada l'activitat de l'esmentat casal. Una organització digne d'admiració. Són immensament més efectius i actius que l'ajuntament. Igualment considero que cal apostar per la unitat d'acció en alguns

fronts comuns que tenim diverses associacions berguedanes, intentant treballar en camps que sabem que no entrarem en conflicte. Ara bé, igualment que aposto sincerament per la unitat puntual d'acció, afirmo rotundament que això no pot suposar, sota cap excusa, la censura o el silenci davant de les nostres diferencies. I no cal dir que no comparteixo la majoria de finalitats i

mètodes que dita organització fa servir. Alhora que simpatitzo –a nivell personal- amb gran part dels seus militants, fins i tot en allò referit a les lluites socials, crec que sóc pròxim a alguns dels seus militants.

Aportació al debat proposat des de l'Ateneu Llibertari:

El moviment llibertari al Berguedà –com deia un bon company- té molta presència simbòlica –dos locals, una revista, etc- ara bé, si afinem la vista podem veure com efectivament hi ha dos locals i una revista i..., res més. Darrera de tot plegat qui hi ha? La resposta és clara: molts militants. Efectivament, molts militants passius, si és que això vol dir alguna cosa.

Cada persona o col•lectiu és el que fa i no pas el que diu que és. A partir d'aquí, no hem vingueu amb histories de l'esquerra revolucionaria ni altres conceptes buits. La activitat quotidiana ens posa a cadascú al seu lloc. Sincerament penso que al Berguedà hi ha gent suficient perquè existeixi un moviment llibertari magnífic. Tenim un passat incomparable, i un important sector de la població té sensibilitat llibertària. Fins i tot només comptant militants i ex-militants sumaríem una gentada. Ara bé, la mosca tse-tse ha fet estralls dins el nostre moviment. Com a la resta del món occidental en què estem, falta il•lusió, ganes de fer coses, d'implicar-se seriosament i no deixar la feina als quatre de sempre. He dit quatre, disculpin, volia dir tres. Sí, per ser pocs el resultat no és dolent, però si la implicació dels que ja hi ha fos major, estic convençut que el resultat seria simplement extraordinari. Què fa falta doncs? Falta il•lusió, implicar-se en projectes ambiciosos, militància, ganes, compromís, hedonisme combatiu...Què sobra? Estètica buida de contingut, mandra, passotisme, hedonisme mal entès, por a pensar, por a actuar, sectarismes, etc. En tot cas, per bé i per mal, el futur està a les nostres mans.

Salut, anarquia i activitat!

Pep i tu

PER CONTACTAR AMB EL PÈSOL, SUBSCRIURE'T, FER-NOS ARRIBAR TREBALLS O PER QUALSEVOL COSA:

pesolnegre@hotmail.com

S'HA INSTAL-LAT UN ROCÒDROM A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ

PER SUBSCRIURE'T AL PÈSOL, RENOVAR SUBSCRIPCIÓ O PER COLABORAR...

FICA 9 EUROS DINS D'UN SOBRE EN UN DELS POTS D'AJUDA AL PÈSOL. DONALI LA TEVA DIRECCIÓ A LA PERSONA DE L'ENTITAT I LLAVORS ENVIA LES TEVES DADES PERSONALS, DIRECCIÓ ETC.. A pesolnegre@hotmail.com **(AQUEST PAS ÚLTIM ÉS EL MÉS IMPORTANT SENSE EL QUAL NO ES PODRÁ FER EFECTIU L'ENVIAMENT)**

ELS POTS D'AJUDA ESTAN REPARTITS EN ELS SEGÜENTS COMERÇOS O ENTITATS:

BAR GINESTA
BORRÀS
CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia dels diferents articles de la revista

LA COPISTERIA
-Còpies en b/n
-Còpies en color
-Còpies de plànols
-Enquadernacions
-Estudi disseny
Tel. 822 22 45 Fax 822 23 05
Ronda Moreta, 59. 08600 BERGA

PIZZA NYAM!
C/ Plaça de la Ciutat Nº 4 Teléf. 93 821 03 64
BERGA

PINTURES B BERTRAN
ça Europa, nº 7
600 BERGA
Tel. botiga 93 821 28 95

AQUEST NÚMERO TÉ UNA TIRADA DE 700 EXEMPLARS. EXPLOTADORS DE L'ACEB: A VEURE COM US HO FEU AQUEST COP PER EVITAR QUE LA GENT EL LLEGEIXI.

SOM I SEREM ANARQUISTES

Amics, el que en un principi va començar sent un debat, entre anarquisme i nacionalisme, sembla ser que ara està en un punt força evolucionat: per una part els anarquistes i simpatitzants, amb postures cada vegada més radicals, i per l'altre els promotors d'una "escudella ideològica berguedana" és a dir, una barreja de totes les diferents ideologies (que ells consideren revolucionàries) on cadascú, pugui remenar i triar al seu gust. Una espècie de mercadet de la moderació, on tothom pot adquirir o canviar personatges, fets, identitats, etc. En definitiva, intentar transformar (adaptar) la història, i gairebé tot, a les seves necessitats, però això sí, sempre amb molta educació i serietat, sense perdre les bones formes burgeses. Senyors de l'Ateneu dels c./ Pinsania, mai es pot portar a terme cap tipus de revolució o canvi important mitjançant un mètode de "quedar bé amb tothom". Aquestes actituds d'alineació, de germanor berguedana mediocre, aquests plantejaments "revolucionaris" del tipus "sense ofendre ningú", està deixant al descobert la vostra línia d'actuació, que cada vegada s'aparta més de les idees llibertàries (particularment mai us he considerat anarquistes, més aviat un col•lectiu de gent d'esquerres i nacionalistes amb, potser, un mínim d'àcrates).

Després de llegir els vostres "afortunats" articles, crec que tan sols us ha faltat, demanar disculpes (per la part que us toca) a tots els polítics, empresaris locals i forces de repressió catalanes que d'alguna manera s'hagin pogut sentir ofesos per algun exaltat redactor.

La majoria dels membres d'altres col•lectius llibertaris berguedans sempre hem manifestat amb orgull, les nostres aspiracions llibertaries, tots els nostres esforços i la nostra raó de ser, sempre han portat la mateixa direcció: l'anarquia. Són moltes les raons: lliures assemblees, igualtat, autogestió, humanisme, ordre, etc. Crec que tothom te l'obligació alhora de manifestar-se, d'afirmar clarament, les seves creences ideològiques, i no crear més confusió dins la majoria, que són els no definits. Amb xorrades com una alineació global davant dels mateixos enemics comuns, la meva opinió és contraria a la vostra: crec, que són molts més els punts i motius que ens separen que no pas els altres. Siguem clars! La història també ens ha demostrat que, alhora de fer front comú i tractes amb segons qui (sobretot comunistes), els àcrates, sempre han sortit malparats o bé traïts, per tant, crec que nosaltres, els llibertaris, hem de seguir el nostres propi camí, tan sols depenem de nosaltres mateixos per arribar més o menys lluny, però conscients i satisfets de portar aquestes idees endavant, sense influències externes de cap tipus, lluitant contra els possibles "tumors malignes" que sempre poden arribar.

La vostra opinió sobre algun número d'aquesta revista, deixa molt clar, que els únics "desafortunats" sou vosaltres mateixos, perquè la resta d'humans (encara que no ens agradin alguns articles, com els vostres) ens sentim molt afortunats i contents de poder gaudir del Pèsol Negre: llibertat d'expressió en estat pur. Mai a la història d'aquesta ciutat, ha existit una revista tan llibertària i compromesa amb la lliure expressió com aquesta, per tant, es mereix tots els respectes i admiració per part de totes les persones amb dignitat.

En el darrer número del Pèsol, també veu deixar constància del vostre estil "transformador" i poc encertat, frases com "destrucció del Casal Panxo", "cadascú a casa seva i sense moure's", etc., de fabricació només vostra, però que, a les hores voleu afegir al meu article, tan sols per canviar els seu significat original, porta al vostre apassionant debat ja no a un nivell de burgeses de saló de té sinó, al de meuques de cases de barrets. Potser voleu entrar tan a fons dins dels debats que us oblideu de llegir. Pel que respecta al Casal Panxo haig de dir, que mai he qüestionat la seva tasca ni les seves idees, i molt menys no he proposat la seva destrucció; senzillament crec que es van equivocar alhora del bateig. Sóc de l'opinió, que tothom ha de treballar els seus ideals amb recursos de collita pròpia, material, personatges, història, etc. Sense ofendre els altres diferents col•lectius amb fets que no tenen cap sentit. Haig de fer dues observacions sobre aquest noi pro-basc, anomenat "Pingu", per començar, recordar-li quelcom que segurament tothom ja sap: aquesta revista no te cap necessitat d'obrir ni tancar finestres perquè senzillament no en té, ni finestres ni parets ni cap obstacle per la lliure expressió, des de la seva fundació sempre ha sigut oberta i per tant, llibertària. També vull fer-li saber que nosaltres no som la terra més adient per les seves llavors nacionalistes, per tant, demanar-li que deixi d'enviar propaganda abertzale. Estic segur que algun dia trobaràs el teu lloc, però segurament no serà entre nosaltres, perquè ja fa temps que ho tenim clar: som i serem anarquistes.

Un àcrata senzill

DIDÀCTICA I OPINIÓ

I ES QUE ELS TENIM MASSA BEN ACOSTUMATS

Si es que els tenim massa ben acostumats als empresaris berguedans. I es, en gran part, culpa nostre per permetre-ho. De fet, el caràcter ultraconservador –d'emprenedors res-, ultraexplotador, inhumà i reaccionari de la patronal berguedana és ja tradicional. Són característiques que no es poden desvincular d'aquesta patronal. La seva política és l'extorsió, el xantatge al treballador, el xantatge de la misèria. Especulen amb el treball dels altres, ja que no valen per res més. Casi analfabets, desconeixedors dels valors humanitaris, acumulen riquesa robada dels que amb poca resistència venen –de més o menys grat- la seva força de treball. Són deformacions aberrants de la humanitat. El seu menyspreu pels altres és sens dubte equiparable al que puguin tenir els assassins antropòfags. Per que hauríem de tenir por d'uns éssers tan menyspreables i amb tant poca humanitat? No tenen cap qualitat humana digne ni cap mèrit a reconèixer, el seu únic poder són els diners robats –que no oblidem ens hem deixat robar nosaltres-. Sempre d'acord amb el règim polític del moment, ara són demòcrates i molt catalans –tots però, aixecaven el braç i eren de falange-. Què hem de fer amb aquesta patoleia? Els podrem convèncer de l'error de la seva actitud? Què haurem de fer? Doncs defensar-nos sense por, amb valentia i amb intel•ligència –virtuts que ells desconeixen i que nosaltres hem de conrear-. La defensa no és impossible: obrir els ulls, prendre consciència i per fi: **no obeir**, d'aquesta manera i per mitjà de la **solidaritat** entre els que patim els mateixos problemes, la victòria serà possible.

Salut i liquidació social! Visca la lluita anarquista!

Pep i tu.

AGENDA DE CONCERTS

- 20 de Juliol: 4º festival per Chiapas. 21:30h.

Porretas, Sugarless, Costo Rico, Tamboro Mutanta, Tere estrada. Camp de fútbol municipal de Sant Vicenç dels Horts. Entrada: 5 Euros

- 27 de Juliol: Festes del Jovent 2002. 23:00h.

Soziedad Alkholika, Disidencia, El Último ke zierre i Azero. Pista "Parc Alegría" Juneda (Lleida). Entrada: 9Euros anticipada. 11 a taquilla

BAR MUSICAL
EL CAU
RONDA MORETA,51 · 08600 BERGA

LA MAFALDA
Diaris Papereria
Llibreria
Berga

AQUEST NÚMERO TÉ UNA TIRADA DE 700 EXEMPLARS. EXPLOTADORS DE L'ACEB: A VEURE COM US HO FEU AQUEST COP PER EVITAR QUE LA GENT EL LLEGEIXI.

L'ABORT UN TEMA PROHIBIT I IL.LEGAL EN UNA "DEMOCRACIA LAICA"

Abortar, una paraula que per a molta gent es senzillament això, un fet dins la vida d'algú no molt rellevant, per a d'altre gent aquesta mateixa paraula té un significat totalment diferent: un crim, una acció terrible que priva de vida a una altre persona.

Bé, doncs aquesta ultima gent son els qui creuen que tenen el dret a decidir sobre la vida pròpia de gent lliure que no té perquè seguir o tenir les mateixes creences (religioses i morals bàsicament) que ells.

Sens dubte es tracta de partits polítics (PP, Ciu...) i membres religiosos del vaticà els qui imposen les seves idees fent un abort il.legal en tot el país.
Amb aquesta il.legalitat només aconsegueixen que la gent econòmicament menys afavorida ho tingui realment difícil, ja que només es realitza "il.legalment" en clíniques privades que no están a l'abast de tothom. (tot i així el nombre d'aborts a Barcelona en una sola clínica es de 6 o més cada dia)

A conseqüència d'això, la majoria d'aborts que es realitzen son "casolans" i realment perillosos per la vida de l'afectada. Un dels llocs del món on es realitzen més aborts d'aquest tipus es a Amèrica Llatina (com a conseqüència de la forta tradició cristiana imposada, i de la manca de recursos econòmics i sanitaris), mor mes d'una dona per dia per la clandestinitat de l'abort.

Aquí vivim en un país laic. La defensa de la suposada democràcia en què vivim implica que cap dogma o religió determinada s'imposi a la resta de la societat, i això com tots sabem no es cert, la seva religió i moral sen's és imposada en aspectes tan privats en la vida d'una persona lliure com en la desició de voler o no tenir un fill.

Així que l'agost passat es van reunir candidats presidencials (no gens estrany si tenim en compte les estretes relacions entre els politics dominants amb l'opus dei o altres "sectes" religioses) i enviats del papa de l'associació menem per manifestar-se contra el dret a l'abort.

No tenen cap dret a manifestar-se contra un dret tant lícit com aquest i molt menys a quedar com a gent moralment respectable que salva futures vides, perquè en realitat es tracta de feixistes!

Aquesta reunió va transparentar el ja sabut per tothom: la contradicció entre les necessitats reals de la societat i els interessos materials d'aquests partits i polítics.

Que els quedi clar que no son la nostra representació ni en aquest tema ni en cap. No ens sotmetran a les seves lleis feixistes, hem de trencar aquesta moral hipòcrita que han imposat a la societat, no ens hem d'amagar per res i menys per un fet criminalitzat injustament (com tants d'altres) que no té en veritat cap mena d'injustícia ni crim, com ens volen fer creure.
Hem de trencar també amb els valors d'una societat i cultura que actuen per sobre de les llibertats individuals.

El mes passat, a Madrid, davant d'una clínica abortista es va manifestar una altre associació antiabortista prou coneguda, PROVIDA, fent una manifestació gens cívica (i segons ells defensen el civisme, ja!) amb aldarulls i destrosses a la clínica sense que la policia fes res.

Prou d'aquests moralistes religiosos, prou de la seva publicitat subliminal (amb intencions de fer-te sentir culpable, com si haguéssis comès un crim) prou de les seves lleis i decisions, es la nostra vida!!

Defensem els nostres drets, despenalització de l'abort!!

Salut i lluita companyes/ s!!!

MAR.

EN RECORD DE RAMON VILA CAPDEVILA

Sobre Ramon Vila Capdevila, "Jabalí" entre els seus amics més propers, com a membre del Moviment Llibertari i militant de CNT-AIT, el company Ramon va tenir diversos enfrontaments amb la "Gestapo Espanyola". En un d'aquest enfrontaments armats amb la policia cívico-militar (Guardia Civil) del règim franquista-falangista de l'estat espanyol; va ser mort. Va morir com a conseqüència del tiroteig-trampa muntat per l'esmentat cos repressiu.

El company Ramon realitzava les seves activitats de la resistència llibertària a la zona del Bages. En aquests indrets, entre altes coses, es dedicava a fer saltar les torretes de la xarxa elèctrica, per evitar la consolidació del règim franquista-falangista, alhora que provava i aconseguia produir el màxim mal possible als empresaris franquistes de la comarca. En una d'aquestes incursions, dels diferents sabotatges que va realitzar contra els interessos dels industrials catalans franquistes, el company Ramon va trobar-se amb la mort, a mans de la "Gestapo espanyola".

Ramon: et recordem per "això" no t'oblidem.
Ramon: ni ens van vèncer, ni ens van convèncer.
Ramon: ni Franco, ni la Gestapo van poder amb tu.
La llibertat és l'estat natural de l'ésser humà.

EL SILENCIO

Entre lápidas de mármol,
Tus claveles permanecen dormidos.
En la vigilia ante guardianes sin sombras,
Surgen lágrimas plateadas de las mejillas de los cipreses.
¡Cuanto! Cuanto silencio, en aquel lugar lleno de vida.
La tierra estéril refleja su pasión por el silencio esperado.
Mira el agua al sol, entre murmullos silenciosos,
Ante la mirada incrédula de la luna.
El silencio no es lugar, para escuchar el canto de la quietud.
Necesita del asombro el silencio; para cubrir su rostro.
La palabra que oculta tu mirada, es el silencio antes de aparecer.

P.D.: Aquest poema és un homenatge i record al lluitador i resistent llibertari Ramon Vila Capdevila en el seu 39è aniversari de la seva mort, l'agost de 1963.

Miquel Aran

Jo no recordo perquè estic aquí,
no recordo qui em va demanar que vingués,
no recordo haver firmat cap permís,
tampoc recordo que ningú em preguntes,
si volia viure per sempre més.
Doncs si no recordo res,
potser pateixo d'amnèsia, o
potser d'inquietud de veritat.

PEPE